

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

6. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE XI

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR
MØNTERGADE 22, MEZZANINEN, TELEFON: BYEN 3448
ANNONCEEKSPEDITION: DR. DAGMARS ALLÉ 22
VALBY — KØBENHAVN, TELEFON: VALBY 828 x

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU og AXEL IUEL

FØRSTE MØDEAFTEN I SÆSONEN 1919—1920
DEN 29. OKTBR.

Med Musik og Sang indlededes den første Aften i Vintersæsonen. Sommeren har jo ikke bragt, hvad man havde haabet den skulde, i Form af Fællesudflugter o. l. — Krigens Efterdønninger mærkes endnu ved Hindringer af alle Arter, ikke mindst ved Trafikvanskeligheder, — og vi maa da haabe, at hvad Sommeren ikke opfyldte af Forventninger, det vil Vinteren bringe os i Form af godt Samvær inden Døre.

Optakten kunde forsaavidt ikke være bedre, selv om vi maa beklage, at Tilslutningen i ingen Henseende svarede til, hvad vi ellers er vant til og som det, der bødes paa, kunde berettigede os til at vente. De, som bagefter af Kammeraterne faar at vide om Aftenens Forløb, har Lov til at ærgre sig og misunde dem, der var tilstede.

Forfatteren Carl Muusmann og Sangeren Christian Gottschalck danner i sig selv en ny og overordentlig tiltalende Konstellation, som vi stiftede Bekendtskab med under de mest underholdende Former, efter at Aftenens Ouverture var overtaget af en saadan Kapacitet som selveste Kgl. Kammermusicus Fini Henriques, der viste sit Genis rige Facetter i mangefold Belysning, som Komponist, Violinist, Klaverspiller og, — last but not least, — som den store Humorist, han kan være. Til den mere alvorlige Del af Musikken accompagneredes han smukt af Hr. Meyer, der forstod at lade Flygelet underordne sig Violinen netop som det skulde, og som man kunde vente sig af den, der betroedes til at ledsage Kammermusikerens Violin.

Paganini, en Romance og en Gavotte af Hr. Henriques selv indledede Koncerten. At recensere Kammermusikerens Gengivelser af disse Ting er vist selv for Fagmand en vanskelig Opgave, endside da for os, der kun kunde sidde stille og undre os over det Væld af Toner, der brød frem af det skønne Instrumet, — og som kun Mesteren formaar at fremkalde.

At der var Begejstring er kun et svagt Udtryk, — og den vakte Stemning blev ikke mindre kraftig, da senere Kammermusikeren satte sig til Flygelet og varierede et ham opgivet Tema. Ikke naturligt blev dette »Holmens faste Stok«, — som man efterhaanden stiftede Bekendtskab med under de Former, hvorunder henholdsvis Beethoven, Haydn, Mozart, Strauss, Lumbye og Wagner kunde tænkes at ville have behandlet Meloditemaet. Gengivelserne var simpelthen uimodstaaelige, saaledes som de fødtes under Kunstnerens Hænder, — de musikalske i Salen vil vide at vurdere denne Spøg, der samtidig var en musikalsk Nydelse; det var Ydelser, der vanskelig vilde lade den, der ikke vidste Besked i Forvejen om Meloditemaet, eller ikke selv udfandt det, tro andet, end at man virkelig stod over for de nævnte Mestres Værker, saa haarfint var hver enkelt Tone og Stil truffet.

Til Slut spillede Hr. Henriques en Vuggevise, Zilanka og sluttede med den berømte »Myggedans«, som det kun er faa givet at kunne mestre saa haarfint rent i de svimlende Højder, hvori den ligger paa Violinen. Kammerangeren var nær aldrig sluppen ned fra Tribunen, saaledes viste hans Tilhørere deres Taknemlighed.

Medens en Del af Medlemmerne derpaa begav sig ned til Spisningen i den lille Sal, forblev de øvrige tilbage og lyttede til Julian Olsens Orkester.

Endelig samlede man atter i den store Sal, og her holdt Forfatteren Carl Muusmann under Forsamlingens levende Interesse sit lovede Foredrag om de franske Krigssange, idet han begyndte med

at redegøre for Oprindelsen til den iaar 127 Aar gamle »Marseillaise«, — hvis Melodi alle kender, og som de fleste har antaget som den franske Revolutions Sang par excellence, hvad den aldeles ikke var, men derimod rettet mod Frankrigs fra alle Sider fremstormende Fjender. Den blev til Natten mellem den 25. og 26. April 1792 i Strasbourg i den franske Kommandants Hovedkvarter, hvor den unge Løjtnant Rouget de l'Isle opmuntret af sine Kammerater, og i egen Følelse af, at »Fædrelandet var i Fare«, i en begejstret Stund skrev Text og Melodi til denne Sang, der senere af marseillanske Regimenter bragtes til Paris ved deres Indtog der, og af Pariserne døbt med det Navn, den endnu bærer, — og ligesom vor »Landsoldat« med Lynets Hast kom paa alles Læber, uden at man egentlig vidste hvordan, — for senere i Aarens Løb, efter Forglemmelser og efter Forbud mod at synge den, stadig at dukke op som Frihedens Sang fremfor alle andre.

Rouget de l'Isle døde i Paris 1848, ensom og forladt og i sine sidste Aar kun opretholdende Livet ved en lille Pension som »Borgerkongen« Louis Philippe, havde tilstaaet ham. I det hele taget var denne Sang meget lidt velset af Frankrigs Potentater, — baade Napoleon I og Louis Philippe nærede en vis Betænkelighed ved at lade den blive Folkets Sang og forbød den ganske, men da det under det frygtelige Tilbagetog fra Moskva i 1812 var paa Hældeningen med de prøvede Legioners Modstandskraft efter Nederlaget, lod Kejseren sine Soldater frit istemme den Sang, hvis inciterende Kraft han var vel bekendt med. Senere blev den altsaa forbudt igen.

Under Napoleon III's første Regeringsaar, da Frankrig førte sine lange og blodige Kampe mod Araberne i Nordafrika opstod en anden Sang, der dog aldrig fik Marseillaisens Popularitet. Det var »Partant pour la Syrie«, hvis Melodi ogsaa var velkendt herhjemme. Den afløstes af »Pere la victoire« ved det andet Kejserdømmes Fald og Tysklands Sejr i 1870—71, for at give Plads for »En revenant de la revue«, der, efter den historiske Dag den 14. Juli 1886, — da General Boulanger i Spidsen for sine Tropper mod Sædvane førte disse midt ind gennem Paris efter Revuen paa Longchamps, — gik hele Europa over. Denne militære Pragt- og Magtudfoldelse fik Pariserne, der efter 1870 næsten havde glemt deres Armé, til at juble, og gav Revanchetanken fornyet Kraft.

Endnu gik der 28 Aar, — saa kom Verdenskrigen i 1914, og ogsaa den fik sin Sang, — »Madelon«, som nu Alverden kan, og som vi selv har hørt de hjemvendende franske Krigsfanger synge, naar de i Flok og Følge gik ned gennem København, i Glæde over den genvundne Frihed.

Hr. Christian Gottschalck gengav nogle af disse Sange under Foredraget, og gav derved dette en ejendommelig levende Karakter. Det Bifald der fulgte ham blev ikke mindre da han sang Axel Iuels Flagsang med en Verve der rev med, og en aldeles udmærket Tekstudsaltale, der fuldt lod denne brillante Sang komme til sin Ret. Nogle Sange af hans eget Repertoire tog ikke mindre Tilhørerne med Storm og viste, at han fuldt mestrer baade den alvorlige og den muntre Genre selv om man bedst kender ham i den sidste.

Overretssagfører Schoustrup bragte Foredragsholderen og Sangeren en Tak for deres Medvirken til den fornøjelige og belærende Aften. De fleste af Medlemmerne holdt ved med Taler og Sang til Kl. 1 — første og sidste Gang dette kunde lade sig gøre inden vi vender tilbage til den gamle Lukketid.

E. W. M.

FREDERIKSSUND-KREDSEN

afholdt ²⁹/₁₁ en meget vellykket Fest paa Hotel »Iseffjord«, hvori deltog godt 70. Ved Festen fik Foreningen af Snedkermester *Jensen*, Jægerspris, overraks en særdeles smuk og original Fanefod, bestaaende af Anker, Skruer og Rør — symboliserende Haab, Fart og Styr.

Festen indledes med, at der blev pebet: »Klar ved Flag og Gjøse!« hvorefter man til Tonerne af Nationalsangen marcherede til Bords.

Formanden, Slagtermester *Lund*, Jægerspris, bød velkommen.

Gdr. *Krogskov*, Græse, talte for Konge og Fædreland.

Mejeriforpagter *Arpe* talte for Foreningens nye Flag.

Bager *V. Hansen*, Frederikssund, talte for Damerne.

Ved Festen blev *Fisker*, *Kasper Nielsen*, Skoven, der er Veteran fra 64, optaget som Æresmedlem i Foreningen.

Formanden talte for *Kasper Nielsen*, og udtalte Foreningens Tak til Snedkermester *Jensen*. Jægerspris, for den smukke Gave, han havde skænket Foreningen.

Efter Spisningen fortsattes det særdeles fornøjelige Samvær med et muntert Bal.



AARHUS-KREDSEN

havde Tirsdag den 4. November samlet sine Medlemmer til en Sammenkomst. Efter at Formanden havde budt de tilstedeværende velkommen og Flaget var hejst, holdt Hr. Højskoleforstander *Helge Hostrup* et interessant og morsomt Foredrag, som han kaldte »Livet i Marinen for 30 Aar siden« og paa en underholdende Maade fortalte han om sin Soldatertid, og ved at tage forskellige Smaatræk frem fik han alle til at føle sig som Marinere igen. Efter Foredraget samledes man til Fællesspisning og saavel under denne som senere paa Aftenen herskede der den fornøjeligste Stemning, og Taler, Sang og Musik vekslede indtil der Klokken elleve blev pebet »Skej ud overalt«.

RIBE-KREDSEN

afholdt ²⁹/₁₀ en velbesøgt Generalforsamling. Formanden, Restauratør *Mikkelsen*, afgav Beretning om Foreningens Virksomhed og meddelte, at Foreningen nu talte ca. 35 Medlemmer, en god Start det første Aar. Sekretæren, *Windfeld Hansen*, oplæste Forhandlingsprotokollen, som godkendtes. Kasserer, Postbud *Skade*, aflagde Regnskabet, som balancerede med ca. 300 Kr. Det vedtoges, at Bestyrelsen skulde fungere indtil næste Generalforsamling. Foreningens smukke, nye Splitflag var ophængt i Lokalet.



AALBORG-KREDSEN.

Tirsdag den 18. Novbr. samledes c. 160 gamle Marinere til en yderst vellykket »Ulke Aften«. Kl. 7¹/₂ gik man til Bords i Klubben »Enigheden«s festlig dekorerede Lokaler, og efter at Formanden, Fabrikant *Stuhr* havde budt velkommen, og den værste Sult var stillet, tilbragte man nogle fornøjelige Timer i gemytligt og kammeratligt Samvær.

Fra Sejlmager *Hamre* overrasktes der Kresen en smuk Baadmodel; senere læste Dr. *Carstensen* op, og Formanden skildrede i gribende Ord, hvad han, under en fornylig afsluttet Rejse havde set i det af Krigen saa hærgede Nordfrankrig. Sang og Tale afvekslede derefter Resten af Aftenen, Skibssergeanten delte under almindelig Munterhed den nylig ankomne Post om, og da Luften efterhaanden var bleven noget tyk, tog man et Lodskud. Da dette imidlertid viste 40 Favne, fortsatte man rolig Sejladsen, og det blev sent inden den vellykkede Fest sluttede.

En i Aftenens Løb foretaget Indsamling til Bladet gav et pænt Resultat.



FRA SIKRINGSSTYRKEN

I

KAMPEN MOD MINERNE

Det er sikkert kun den mindste Del af vort Folk, der aner, hvilken Sum af Anspændelser, Aarvaagenhed og Raadsnarhed, den danske Marines Folk har udfoldet under Verdenskrigen i Kampen mod den »Havenes Pest«, Minerne er. De Rapporter, som i de 5 Krigsaar er indgaaet til Marineledelsen, indeholder i deres knappe, tørre Stil alene paa det ene Omraade, der vedrører Ødelæggelsen af drivende Miner, det Vidnesbyrd om vore raske Søfolk i Orlogsmarinen, at der her er blevet udført et Arbejde, som næsten kan sidestilles med de Opgaver, der blev budt de krigsførende Magters maritime Styrker. Og Rapporterne er tillige et blivende Bevis for, at den Dygtighed, der herhjemme er udfoldet for at holde vore Farvande og Kyster fri for de drivende Miner, ikke har været forgæves. Med den enorme Udnyttelse af dette lumske Vaaben, som de krigsførende efterhaanden kom ind paa, er det jo givet, at vi ikke har kunnet gaa Ram forbi med Hensyn til Tab af Menneskeliv og Materiel ogsaa i vore egne Farvande; men naar disse Tab ikke har været større, maa det i første Række tilskrives den vagtsomme Aand, der har besjælet vor Marines Befalingsmænd inden for de forskellige Grader, og den Støtte, de har haft i det værnepligtige Mandskab. Paa Vagt i al Slags Vejr langs Kysterne og i Farvande, hvor Miner kunde ventes hvert Øjeblik, har man kunnet træffe Marinens Folk, og enorme er de Værdier, som derved er bleven skaanet for Ødelæggelse, og talrige er de Menneskeliv, som har undgaaet Døden. Paa Vestkysten er der ilanddrevet Miner i tusindvis, og i vore Bælter samt ikke mindst paa de sydlige Øer og da navnlig Lolland med dens dyre Diger er de kommen i hundredevis.

Det var da som et Udslag af en meget naturlig Tak-

nemmelighedsfølelse over for Marinen og dens Repræsentanter, at der sidste Efteraar efter Vaabentilstandens Underskrift, i Nakskov blev iværksat en Indsamling til en Hædersgave til en af de Mænd, som paa den værdigste Maade havde repræsenteret den Aand og de Egenskaber, den danske Marine holder saa højt i Hævd, Baadsmænd *Godtfred Olsen*. Under hele Krigsperioden og til forrige Sommer havde han Station paa Albue, og mangen drøj Dravat har han mattet døje, for at faa desarmeret de drivende Uhyrer. Mere end 310 Miner har han uskadeliggjort og næsten alle ved at skille dem ad. Hvad dette betyder, naar Arbejdet skal foretages ude i Vandet i Vintermaanederne, i høj Sø stundom og i Snefog, hvor et eneste Fejlgreb betyder Død for baade Minør og Mandskab, gør kun de færreste sig Begreb om. Og saa er tilmed alt gaet uden ringeste Uheld. Den 14. Juni blev Resultatet af Indsamlingen overrakt Baadsmænd. Det bestod af en original Mine udført i Sølv i ¹/₄ naturlig Størrelse og med et Indhold af c. 4000 Kr.

Ogsaa Marineforeningens Nakskov-Kreds iværksatte en Indsamling for at give de værnepligtige Marinere en Erindring om deres Tjeneste. Ialt 8 har i Krigsaarene haft fast Station paa Albue, og til hver af dem og til Baadsmænd *Olsen* blev der forfærdiget en Miniaturmine af Malm og med Inskriptionen: »For Minevagt 1914—18 fra Marineforeningen i Nakskov«. Minerne var tro Kopier af de tyske, udstyret med Stødhorn o. s. v. At man paa højeste Sted ogsaa har paaskønnet den Pligtroskab Mine-mandskabet har udvist, ses deraf, at alle de Befalingsmænd, der har ledet Arbejdet, blev benaaded med Dannebrogordenens Sølvkors.

K. I. C.

BOMBEBØSSEN

1819—1919

VEND dig om, og se tilbage
 hundred Aar igennem Tiden
 til de længst forsvundne Dage,
 da din Bedstefa'er var liden.
 Vend dig om, men lad kun roligt
 Fantasiens Brilller ligge —
 vi vil ikke se det svundne
 med dens vage Stemningsblikke.

Vi fik lært i hine Dage
 Bordet uden Fest at duge
 lært: hvor *lidt* kun er at tage
 kan man ikke *stort* forbruge!
 Smaa og store, unge, gamle
 havde Kravets Alvor mærket,
 smaa og store, unge, gamle
 bragte Sten til Rejsnings-Værket.

Og Held for denne Harmen,
 som lod dit Hjærte fatte,
 at Kræfternes Forening
 gi'er Styrke mangefold.
 Og denne gyldne Saasæd
 sin Frugt i Gerning satte:
 Du blæste Livets Aande
 i Bomben ond og gold.

II

Solen over Norges Bjerge
 var for os hørt op at skinne,
 Danmarks Flaade, Folkets Væрге
 røved af en mægtig Fjende,
 Hovedstaden lagt i Aske,
 Landet bragt til Betlerstaven — — —
 saadan aabned Seklet Døren
 rakte Danmark Morgengaven.

Peter Norden Sølling!
 Dit Sind var ogsaa mærket
 af hine Tidens Alvor
 og hine Dages Nød!
 Men Stenen, som du bragte
 som din til Rejsnings-Værket,
 har værnet om dit Minde
 ud over Gravens Skød.

Peter Norden Sølling!
 Du lod den rustne Bombe,
 som engang havde voldt os
 saa grumme fælt Paastyr;
 opstaa som Sparebøsse,
 og Vennerne lod dumpe
 saa mangen sølvblank Daler
 ned i den gamle Fyr.

Endnu svæved Uvejrsskyen
 tungt langs Horisontens Rande,
 endnu lyste over Byen
 Genskin af September-Brande,
 endnu leved hine Nætters
 Angst paa Bunden af vort Hjærte,
 endnu sved i Folkesjælen
 Nederlagets bitre Smærte.

Ofte — altfor ofte
 du saa, at Havets Helte,
 som Løn for Livsgod Gerning
 fik Fattigdommens Kaar;
 du saa, at mangen Sømand
 paa Fattiggaarden meldte
 sig for at kunne leve
 de sidste Støvets Aar.

Peter Norden Sølling!
 Jeg ved det ganske sikkert:
 Fra Himlens Bombebøsse,
 hvor du har Køjeplads
 du ser herved i Dag i
 Vorherres bedste Kikkert
 og kniber dig i Aften
 et lille Ekstraglas.

Men i Modgangstider vinder
 Haabet Kraft og Troen Styrke,
 og naar Nød paa Rokken spinder,
 læres Sammenhold at dyrke.
 Og vort Folk lod ikke Haanden
 synke viljeløst i Skødet,
 vi fik hurtigt lært at blande
 Nøjsomhedens Bark i Brødet.

Dugget blev dit Øje,
 og bittert du dig harmed,
 hver Gang en gammel Søgut
 til Fattiggaarden gik.
 Du slog din Kno i Bordet —
 paa sømandsvis du larmed;
 thi Skammens Hugorm bed dig
 i samme Øjeblik.

Ven af Tov og Tjære!
 Jeg vil dig ogsaa hædre
 ved Grog med dobbelt Væge
 og Piberøg min Fa'er!
 Saa var det Sæd bestandig
 blandt mine Sømandsfædre,
 og denne Sæd jeg trofast
 og glad bevaret har.

Bombebøssens Fader!
 Jeg slynger min Guirlande
 omkring den gamle Bombe,
 som faldt fra Himlens Skyer.
 Hver Daler, som den gemte
 har givet fuldgod Rente,
 Historien om den Bombe
 er som et Eventyr.

Peter Norden Sølling!
 Min Ode her jeg slutter,
 mens Piberøgen sno'r sig
 som Kruttdamp om min Kind,
 min Sang er blot en Hilsen
 fra unge Sømandsgutter,
 fordi du hød de gamle
 til Aftenhvilen ind.

A. Høyer.



FRA SIKRINGSSTYRKEN

II

BAADSMAND OLSENS SIDSTE EVENTYR

Den Ulykke, der ifjor hændte ved Albue ved Torpedobaaden »Sværdfisken«s Minesprængning henledte for en Stund Landets Opmærksomhed paa det farefulde Arbejde, der foregaar ved vore Kyster, og hvor det — som Katastrofen med sorgelig Tydelighed viste det — gælder Livet, hvad Øjeblik det skal være.

Baadsmænd *Gotfred Olsen* fra Albue og hans Hjælpere kan jo i den Henseende fortælle adskilligt; man har ikke gennem 4 Aar Lejlighed til med de bare Næver at ødelægge c. 300 Miner, uden der engang imellem indtræffer kritiske Situationer. I det følgende skal berettes om disse Minørers Oplevelser ved Gedsler, hvor en Mine var observeret drivende ved Rødsand. Paa denne Ekspedition havde Baadsmændene paa et hængende Haar sat Livet til.

Om Bord i en Fisker Hansen, Gedsler, tilhørende Motorbaad, der førtes af Ejeren, gik Minøren og hans to Marinere ud for at eftersøge Minen. Det blæste en hel Del af Vest, saa der gik ikke saa lidt Sø. Af den Grund var det vanskeligt at faa Øje paa Minen, men endelig fandt man den drivende c. 4 Sømil Sydvest for Gedsler ved Rødsandsrevlerne.

Men hvordan skulde man nu faa fat i Bæstet? Gik Motorbaaden for nær til Revlen, risikerede den at blive slaat i Stykker, og saa vilde det være ude med alle fire Mand. Der var ikke andet for end at ankre op og saa forsøge at faa Minen ved Hjælp af en fladbundet Pram. Ankeret kastedes, og ved at stikke ud paa Kæden drev Baaden ud mod Revlerne, til den var 2—300 Meter derfra. Af en hel Del forskellige »Ender« blev der bundet en Line sammen, hvis ene Ende blev gjort fast om Bord, medens Resten lagdes i Prammen, og ned i denne gik Marineminøren saa efter at have iført sig sin Dykkerdragt, saa han eventuelt kunde desarmere Minen paa Revlen. Det var ikke noget Legeværk i den haarde Kuling og stærke Sø, som nu yderligere rejste sig, at holde den fladbundede Baad i en saadan Stilling mod Søerne, at disse ikke drejede den rundt. En Dykkerdragt er jo noget vanskeligere at bevæge sig i, naar man skal ro i en høj Sø, end almindeligt Tøj, og i den stærke Brænding paa Revlen kneb det med at holde Prammen op mod Søerne.

Det viste sig nu, at Minen laa mellem Revlerne, men det lykkedes dog at faa Tørn paa den, hvorefter den blev gjort fast til Baaden ved Hjælp af en Line paa c. en halv Snes Favne.

Og saa kunde Tilbageturen til Motorbaaden begynde. Havde det imidlertid været vanskeligt at komme ind imellem Revlerne, da Søen bar med, viste det sig at være adskillige Gange værre at komme derfra, nu da Minen var paa Slæb. Om Bord paa Motorbaaden begyndte man forsigtigt at hale ind paa den lange Line til Prammen. Det gik, men netop da Prammen med Minen var lige i Brændingen over Revlen, fik Minens Anker fat i Revlens Sand og bed sig fast. Situationen var kritisk. Paa Grund af den høje Sø kunde man fra Motorbaaden kun sjældent se Minøren og de Signaler, han gav, Prammen fyldtes med Vand, og Linen til Prammen kunde risikere at sprænges, hvad Øjeblik det kunde være, da den var bunden sammen af flere ulige Stykker. I Prammen var der tilmed kun en Konservesdaase til at øse med, og den forslog intet overfor alt det Vand, Baaden tog ind fra den brølende Sø.

Der gik nogle spændende Minutter. Vilde Linen holde? Og kunde den taale det stærke Træk, naar Minens Anker skulde hales op, samtidig med at Prammen og Minen var paa Slæb? Sprang Tovet var det den visse Død for Minøren. Paa Revlen kunde han ikke bunde, nu da Søen var vokset, og mellem Revlerne, hvor han havde hentet Minen, var der dybt Vand. Tilmed var han iført den tunge Dykkerdragt, som det var ganske umuligt at svømme i, og selv om han havde kunnet svømme med Søen Øst paa, havde det ikke hjulpet, da Motorbaaden skulde sejle flere Mil for at komme uden om Rødsand. Og endelig — hvis Tovet brast, vilde Prammen i Løbet af et Øjeblik drive ned mod Minen, og saa —!

Imidlertid laa Minøren stadig lige i Brændingen og samtidig tumlede Søerne med Minen inde paa Revlen. Ude paa Motorbaaden var man klar over Faren, men man halede ind paa Linen, og det vedholdende Træk i Forbindelse med Minens Bevægelser i Søen fik Mineankret til at slippe og langt om længe kunde Minøren komme ombord og faa den vandfyldte Dykkerdragt af, medens Minen blev fortøjet henne agter.

Alle Ekspeditionens Deltagere var gennemblødte efter den haarde Dravat, og det er jo heller ikke Spøg at blive det en barsk Decemberdag paa Østersøen.

Minen blev sluttelig bugseret til Gedsler, hvor den slæbtes ind paa Stranden og desarmeredes.

K. JUUL CHRISTENSEN.

AGITÉR

for

Tilgang til Marineforeningen.